

ΑΠΟ ΤΗΝ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΕΙΣΝ ΓΡΟΠΟΙΓ'ΑΝ

Ο ΣΤΡΑΤΑΡΧΗΣ ΜΥΡΑΤ

Ο Μυράτ με στολή συναγματάρχου του Ιππικού.

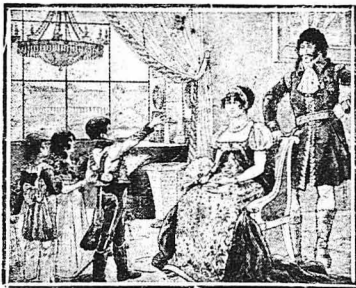
“Αν ύπηρξε μιὰ εποχή κατά τὸ διάστημα τῆς ὁποίας ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ ἔγιναν μεγάλοι ἄνδρες καὶ ἥρωες, αὐτὴ ἦταν ἡ περίοδος τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως καὶ πρὸ πάντων τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος. Ὅσοι οἱ ἐνδοξεῖς στρατάρχαι τοῦ κοσμοκράτορος ποῦ ἤρχοντο ἀπὸ το λαό. Ὁ Λάν ἤ ἦν Ἰπποκρίτος, ὁ Ὁρωα σιδηροσκούφος, ὁ Μπενσιέ κ' ἄλλοι-κ' ἄλλοι

Γάλλου ἱππέως. Ἡ στολή αὐτὴ τὴν ἔλλαξε μὲ τὴ στολή τοῦ συναγματάρχου κατὰ τὴν ἐκστρατεία τῆς Ἰταλίας, μὲ τὴ στολή τοῦ στρατηγοῦ ἐν τῷ Αἴγυπτο, μὲ τὴ στολή τοῦ στρατάρχου τῆς Αὐτοκρατορίας ἐν τῷ πεδίου τῶν μαχῶν τῆς Εὐρώπης. Παρακολουθήσαν τὴν ἀλλεπάλληλη αὐτὴ ἀλλαγὴ στολῶν, οἱ ὁποῖοι γίνονται ὀλοένα καὶ πῶ λαμπρῆς. Ἡ λοιπότης τους εἶνε κοινωμένη ἀπὸ τὴ μαρτυρῆσιν τῶν μαχῶν τῆς Ναπολεοντείου ἐποποιίας. Ὁ Μυράτ ἔλιβε μέρος ἐν τῇ μαχῇ τῶν Πυρραίων, τὸ ὄρος Θαβόρ, τοῦ Σαιν-Ζάν ν' Ἄνο, τοῦ Ἀβουκί, Πρωτοστάτης ἐν τῷ Μογγέο, ἐν τῷ Οὐλί, ἐν τῷ Σαιν Πόλτεν ἐν τῷ Δουστρελίς, ἐν τῷ Ἰένα, ἐν τῷ Σιέτιν, ἐν τῷ Ἐδλυ, ἐν τῷ Φοιλάνδ... Μὰ καὶ ποῦ δὲν παρεβρέθη; Ἡ ἀνείκη του εἶταν θουλλική. Ὁ πόλεμος τὸν μεθοῦσε, τὸν ξεπερῆαινε κυριολεκτικῶς. Κατὰ τὴν ἐκστρατεία τῆς Αἰγύπτου, τὴν μάχη τοῦ Ἄμπου-ἔρ ἐπὶ κεφαλῇ τῶν ἱππέων του, ἔκανε δύο θρησκευτικῆς ἐπιδράσεις. Οἱ ἄνθρωποι του εἶαν ἀποκομῆσι κιά. Μὰ ὁ Μυράτ δὲν τὸ εἰδρασε αὐτὸ ἀρεκτό, ἀν καὶ ἡ νίκη εἶχε κλίσει πᾶ πρὸς τὸ μέρος; τῶν Γάλλων Συμμετοχῶν ὄρωσε του μερικοῦς ἱππέας καὶ μ' αὐτοῦς ὄρωσε ἐναντῶν τῶν Τουρκικῶν λοχαγῶν ποῦ ἀνείχαν ἀκόμη. Με τὸ χαλινεῖο τοῦ ἀλόγου του ἐν τῷ δόντια, μὲ τὸ πιστόλι ἐν τῷ ὀπίσθῳ τοῦ χεῖρος καὶ μὲ τὸ σπαθί ἐν τῷ δεξιῷ, ἔταξε ὡς τὸν ἀρχηγὸ τῶν Τούρκων Μουσταφὰ Πασὰ ποῦ περσοτικῶς ζῶταν ἀπὸ τοὺς καλιετροὺς γενναίως. Διασχίζε τις γοῦμες τους, καὶ τραβᾷ κατ' ὑψίταν ἀπάνω ἐν τῷ Πασὰ. Ὁ Μουσταφὰ τὸς σπᾶνε ἐν τῷ πιστόλι του, τὸν σκοπῶν καὶ πυροβολεῖ, καὶ τὸν τραυματίζε... Μὰ ὁ Μυράτ δὲν νιώθει τὴν πληγὴν καὶ ἀρᾷζοντας τὸν Πασὰ ἀπὸ τὸ κρηφάνι του, τὸν τραβᾷ ἀπάνω ἐν τῷ ἀλόγῳ του καὶ τὸν ἀπαγάγει βγάζοντας ἀλαλαγμοὺς θρηδῶν.

ὑπάλληλος κοσμοεῖον, ὁ Νεβ γυνὴς σιδηροσκούφου, ὁ Μπερνάρδίνης ὁ Ὀδνείνδ, ὁ Δερεβὴ ἦταν πολλὴ ταπεινὴ; καταγογῆς.

Μὰ μέσα σ' ἄλλους αὐτοὺς ἔκεινος ποῦ δύσκολα θὰ προέβλεπε κανεὶ τὴν σποδὸ ὀδομῆα του, τὴν τοσο λαμπρὴ καὶ τόσο θαυμαστὴ ἦταν ὁ Μυράτ.

Ὁ Μυράτ!.. Καὶ τὸν ὀνόμα τὸν ἔνα-ναπῶντες ἐν τῇ φαντασίᾳ ἔκεινον ποῦ ξέρουν τὴν ἱστορία του, σὰν ἕνα ἄρχιστο ἡμίθεο, νέο. ὄρπιστο, γενναῖο, γεμάτον ἀπὸ λόξα ποῦ διασχίζε καλπάζοντας ὅλη τὴν Εὐρώπη, μὲ τὸ σπαθί ἐν τῷ χεῖρι, μὲ τὸ χαλινεῖο ἐν τῷ δόντια, μὲ τὸ χρομόελο ζωγραφισμένο ἐν τῷ στόματι, ἀνορθωμένους ἀπάνω ἐν τῷ περσοτικῶν του, ὄρποντας πίσω του ἕνα φωτεινὸ ἀυλάμι σὰν μετέωρο... Ὁ Μυράτ... κένταυρος ἀκούρητος καὶ ἠκατάβλητος ποῦ ἐπὶ κεφαλῇ τῆς Μεγάλης Στρατιᾶς ἄνοιγε ἐν τῷ Ναπολεόντι τὸ δρόμο πρὸς τις πρωτεύουσας τῆς Εὐρώπης;... Ὁ Μυράτ... ζωντανὴν πολεμικὴ μηχανὴ ποῦ δὲν ἔλεγε καὶ σέρνονε τὸ συναγμάμα τοῦ ἔχθρου... Ὁ Μυράτ, ὑπασπιστῆς καὶ κομιστῆς τοῦ Ναπολέοντος, κυβερνήτης τῶν Πυρραίων, στρατάρχης, ναύαρχος, μεγας δούξ τοῦ Μπρόρ καὶ τέλος βασιλεὺς τῆς Νεαπόλεως... Ὁ Μυράτ ποῦ ἀπὸ τὰ ὕψη τῆς δόξης του ἔπεσε ἄβυσσῶν σὲ μιὰ ἄβυσσο ἀνυψίας, νικημένους, συντριμμένους, πενησμένους, ζητῶμενόντας ἕνα κομιστῆ ποῦ καὶ ἕνα καὶ ἰσχυρὸ γιὰ νὰ κρηφῆ ἀπὸ τοὺς δολοφόνους, ἀπὸ ἔκεινον. ἀκριβῶς ποῦ ἔχε ἐν τῷ χεῖρι, ἐν τῷ χεῖρι τῶν ὀλοίων ἔπεισε ἐν τῷ τέλος καὶ ἀπὸ τοὺς ὀλοίους τ' ἀπελάσθη...

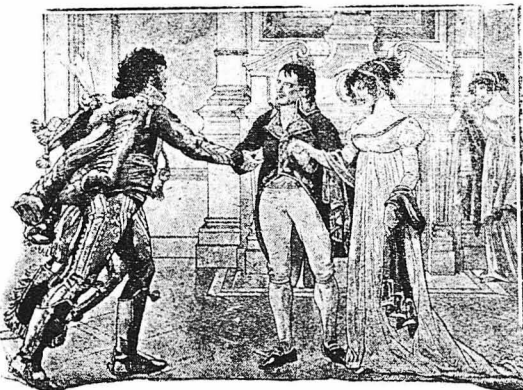
ΜΙΑ ΕΟΡΤΗ ΣΤ' ΑΝΑΚΤΟΡΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ.

Ἡ εἰκὼν αὐτὴ παροουσιάζε τὸν Μυράτ περιτομῶμενον ἀπὸ τὴν ὀλογένειά του ἐν τῷ σαλονί τῶν ἀκριβῶν τῆς Νεαπόλεως τῆς ὁποίας ἔγενε βασιλεὺς ἐν τῷ 1808. Πολὺ ἄπλος ἐν τῷ ὀπίσθῳ του ζωφ, λάβανε συγχά μέρος ἐν τῷ παιχιδίῳ τῶν παιδιῶν του, τὰ ὁποῖα φράνονταν ἐν τῷ εἰκὼνι μὰ προσφώνησι ἐν τῷ πατέρα τους γιὰ τὴ γιορτὴ του.

Αὐτὸς λαμπρὸν ὁ ἥρωας, ὁ ἡμίθεος ἦταν γυνὴς πανδοχῶς. Πολὸν ταπεινὴ καταγογῆ γιὰ ἕνα μέλλο τα βασιλέα. Εἶν' ἀγνωστο ἂν βονηθοῦσε τὸν πατέρα του ἐν τῷ σερβιτισμῷ τῶν πελατῶν του, μὰ εἶνε β' παιδοι καθάμιαι καὶ φρονιτῆς τῆλογα τῶν τε-εἰδωτῶν ποῦ ἔφ' ἄναν ἐν τῷ πανδῆγο. Δέκα χρόνων καὶ λῆς ἦταν ποφικῆς καβαλλίρης καὶ προκ' ἄλιθος τὸ θαυμασιῶν καὶ τῇ ἔηλεια τῶν ὀμηλικῶν του.

Ὅταν ἕνα παιδί ἔῃ ἔτσι, δὲν ἔχει καμιά ὄσθησι γιὰ σπουδῆς. Γι' αὐτὸς ἐταν τὸν ἴβαν ἐν τῷ ἐκμικρῷ ἱατρικῷ κολλεγίῳ τοῦ Κόσο, ὁ μικρὸς Ἰατρίσι σ' ἐνοχοτήθησε πολὺ καὶ ὡς μαθητὴ δειχτήκε ἔξαιρετικῶς καλός. Μιὰ μιὰ εἶδε νὰ προφῆσι ἀπὸ τὸ σχολεῖο του μὰ ἰη ἰη ἰη. Ἄμφοσ: το αἶμα του φλ' ἰη ἰη ε, τὰ μάτια του ἔλυμψαν κ' ἡ καρδιά του ἄρξε ε νὰ χτυπᾷ δυναῖα. «Θα γίνω στρατιώτης;...» φωνάζε καὶ χωρὶς νὰ περιωμῆ πῆσαι τὸ μύθρο ὀρσο τοῦ μαθητοῦ καὶ ἐν τῷ λίγος μέρους φόνσε ἐν τῷ ὀνοημένην του στολή τοῦ

προχωροῦν ὀλοένα
— Ἐφῆσης γὸ μάς φᾶν αὐτὰς οἱ ἔρκοιτες, φωνάζε ὁ Ναπολεὼν ἐν τῷ κουν.αδο του. Ἄμφοσ ὁ Μυράτ συγκεφώνετι γύρω ὀδόνδα ἱλες ἰπέων—τὸ προμερφόρο ἱππικὸ ποῦ εἶνε δεῖ ὡς τότε ὁ κόμος—τίθειαι πᾶ κεφαλῆς τους καὶ ἔκειναὶ ὀυλαίζοντας, χειρο-ομῶντας καὶ παροσῶντας πίσω του δλον ἐκείνο τὸ χεῖρ ὀρο τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἀλοῶν. Οἱ Ρωσικοὶ γραμμῆς κρηπτονται, ὑποχωροῦν ὡς ποῦ ἐν τῷ τέλος σαφῶνονται κατὰ ἰωκόμενες ἀπὸ τοὺς καβαλλάρηδες, τοῦ Μυράτ. Ἐτοῖς ἡ νίκη ἔσπεσε καὶ πάλι τὰ Γάλλικα ὀπλα ἐν τῷ ἀποφασιστικῇ ἐκείνῃ μάχῃ.

Ὁ Μίγας Ναπολεὼν ἀρραβωνιάζει τὸν Μυράτ μὲ τὴν ἀδελφὴν του Καρολίνη-σχὴ τοῦ Βασιλέα τῆν ὀποῖαν ἔδεν

Έπρεπε να χάσει» όπως έλεγαν, επρόσθετε συχνά απευθυνόμενος στους πιστούς που τον είχαν ακολουθήσει στην έξοδό του: «Έπρεπε να είχα μαζί μου τον Μυράτ...» Τόν ίδιο καιρό, ο Μυράτ που είχε καταφύγει στην Κορσική, έλεγαν ότι διηγούντο την ηρωική επέλαση του Βατερλώ: «Α! άν είμιον ένώ έξελί...»

Ο Μυράτ υπήρξε περιφωτισμένος για τις λαμπρές στολές του τις οποίες φορούσε και όταν άκομα άφύστος στη μάχη. Τα ρούχα του ήταν μία σύνθεση από γαλιόνα, χρυσάματα, φτερά, κτλ. Του άρεσε ο τι έλαμπε, ο τι άχτινολούσε, ο τι χτυπούσε στο μάτι: Τά μετέξια, τις δαντέλλες, τά βελούδα, τις γούνες, τά κίτρινα, τά μπλε και τά κόκκινα χρώματα. Φορούσε περιλαίμια της εποχής του Λουδοβίκου ΧΙΥ, περιδέραια, μακριά κορδόνια, πολυτελείς μανδύες, ζωνες από πορφυρό ή λευκό μετάξι, μανδύες ολοκέντητους, καπέλα με λωφά, τοκας, καλπάνια, κυλλότες φουσκωτές ή κολλητές στο σώμα, μπότες με γούνες και με κρόσια και με φιογκους, δερμάτινα, έπιστήθια χρωματιστά, ρεντιγκόντες, μπουνοουζία άραβικά, γιαγαγάνια τούρκικα, μπέρτες Ισπανικές κτλ. Μή νομίσατε άς έτι τά έξωτερικά αυτά κοστούμια τά φορούσε στις παρελάσεις ή στις τελετές. Όχι, ο Μυράτ ντυνόταν έτσι και στον πόλεμο. Στο Έβλω, ο στρατιώτης τον είδαν να προβάλλει μέσ' άπ' τό χιόνι και στις κανονές της μάχης σαν ήλιος με μίαν δόξαλαμπη στολή, με τό άλογο σκακισμένο με δορά τίγρις: με φτερά στρουθοκαμήλου άπάνω στο καπέλλο του τά οποία έσφαιλταν ο άνεμος κ' οι σφαίρες. Πώς να μή τον άκολουθήσουν.

Νά πάρα μία αντίθεσις πολύ παράδοξη: Ο Μυράτ στη ίδιωτικόν του ζωή ήταν πολύ άπλός. Τίπες τελεσιού άστού! Καλός γυναικάς, καλός σύζυγος και καλός πατέρας. Όταν έγινε βασιλεύς της Νεαπόλεως, ήχολετο έξαιρετικά με την άνατροφή των παιδιών του και έπαιζε μαζί τους. Γι' αυτά όμιλει στην τελευταία του διαταγή την όποια έγραψε πριν πεθάνει και γι' αυτά ήταν ή τελευταία του σκέψις.

Γιατί οι κακές μέρες δέν άσχησαν τ'αυτόν.

Στά 1815, ένώ ο Ναπολέων ήξορίζετο στην Άγία Έλένη, ο Μυράτ, ο όποιος ήρθε να σώσει τό θρόνο του είχε ταχθί με τό μέρος των άντιπάλων του, έπιμαρτοί εν τή άπιστίαν του αυτή, από τους όποιους τους σημαίους, οι όποιοι επανέστρεψαν στο θρόνο της Νεαπόλεως τους Εσπερθόνους. Νικήμονες από τους Αυστριακούς στο Τολεντίνο και στην Μαριτίμα, παρ' όλη την ηρωική του αντίσταση, προδομένοι από τους άξιοματικούς του, έπέστρεψε φευγός στο καλί του τον από τό όποιο είχε φύγει θριαμβευτής.

Κυρία, είπε στη γυναίκα του τη βασίλισσα Καρολίνα, μή ξεφαντώσατε που με βλέπετε ζωντανό, έκανα διι μοιούνα για να πεθάνω.

Καταδικασμένοι από τους έχθρούς του κατέφυγε μετεμπερισμένος, ύστερ' από ένα περιπετειώδιστό ταξίδι, στις Κάννες.

Έκει ο Μυράτ έμαθε διι διάφορες σπαιρες μισοφόρων δολοφόνων έφωσαν για να τον βροιν Άμέσως έγκυτέλεψς τό καταφύγιό του κ' άρχισε να περιλανάνει στην τύχη. Δύο μέρες και δύο νύχτες τριγυρνάει μέσα στα δάση και στα άμπέλια κοιμώμενος στο ύπαιθρο και τρώγοντας χόρτα και φρούτα.

Τέλος εξαντλημένος από την κόπωση και τις στερήσεις, ετόληθη να ζητήση φιλοξενία σ' ένα έξοχικό σπίτι άπομονωμένο. Βρήκε εκεί μία γρηναία ή τριετήρια μονάχη, στην όποια είπε ότι είχε περιπλανηθί καθώς έκανε τον περιπατό του κ' ότι είχε εικοσιέσσορες ώρες να φάη. Η γυναίκα τον ύδοδεχθη με καλασύνη και του έτοιμασε μία όμελ ττα την όποια κατεφόρθησε στη στιγμή. Έν τή μερεζύ έφτιασε κ' ο ίδιος κτήτης του σπιτιού, οι όποιος άνεγνώριστος άμέσως τό βασιλιά της Νεαπόλεως γιατ' είχε διι τις σκόινες του. Μά άντι να τον προσάση του φέρθηκε με τό μεγαλειότερο σεβασμό, του προσέφερε τό σπίτι του και την περιουσία του κ' άρχισαρες διι ήταν έτοιμος να διακινδυνεύσει και τη ζωή του για να τον σώση.

Ακούγοντας ή γρηναία υπήρθε διι ο έξενος τους ήταν βασιλεύς κατελήφθη από μία τετοια συγκίνησι όστις άφησε να της πέση στη φωτιά τό τη γανι μαζί με τη δεύτερη όμελιττα που έτοιμασε.

Ο Μυράτ άσπώσε δε βρισκόταν έπίως κινδύνου. Τό μακαφύγιό του είχε άνακαλύθη. Κι' ένα βράδυ μία σπαιρα άπο άντιπάλους του και κισα-

ποιούς περιούκλωσε τό σπίτι. Εύτυχώς ή υπέρτοια τό άντελήφθη και έσπηνσε τό βασιλιά ο όποιος κοιμόταν ντυμένος. Φόρεσε τό μαγιά του και πλησίασε μ' ένα μικρήκι και με δύο πιστόλια κ' έτρεξε να κυρηχί μέσα σ' ένα άμπέλι. Σχεδόν συγχρόνως οι έχθροι του είσήλασαν μέσ' στο σπίτι. Τό έρεύνθησαν από τό ύπόγειο ως στη στέγη και έπειτα άρχισαν να ψύγουν σ' άμπέλια. Ο Μυράτ, από την κρύπτη του του άκουσε πολλές φορές να περνούν κοντά του και να προφέρουν τρουερες άπαιλές. Άν τον έβρισκαν θά τον έκαναν κομμάτια. Τέλος ύστερα από μία μακρά και μάταια άναζήτηση έφωσαν και ο Μυράτ βγήκε από τον κρυφώνα του.

Ο Μυράτ δέν είχε χάσει κάθε έλπίδα άνακήσεως του βασιλείου του. Γι' αυτό, στις 8 Οκτωβρίου 1815 άπεβίβασθη στη Πίζα, κοντά στη Νεάπολη συνοδευόμενος από μερικούς πιστούς του.

Ένώμει ότι μόλις τον έβλεπε ο λαός θά ένθουσιάζετο ύπερ αυτού. Συνέβη όμως τό άντίθετο. Μόλις τους άνεγνώριστος, τό πλήθος μαινόμενο όρημας έναντίον του: Ένας άλήτης, μη έχοντας άλλο δόλο χυτίει τον πρώην βασιλέα του με τό παπούτσι του στο πρόσωπο. Άλλοι τον κλωσσούσαν, του έξοκισαν τό ρούχα, του τραβούσαν τά μαλλιά και τον έφτυναν στο πρόσωπο.

Τέλος τον συνέλεβαν και τον έκλεισαν σε μία φρικώδη φυλακή. Άμέσως τον έπέρασαν από στρατοδείο τό όποιο τον κατέδικασε εις θάνατον. Η άπαφρασις έξετελέσθη άμέσως. Ίδου πως περιγράφουν οι Ιστορικοί την έκτέλεσή του:

«Δώδεκο στρατιώται με τά όπλα γεμάτα τον έπεριέμναν. Ο Μυράτ μόλις προσήχη, ρώτησε που έπρεπε να σταθί. Του ύπέδειξαν τό μέρος στο όποιο τον είχαν βάλει μία πολυθήρονα. Αύτός όμως άρνήθηκε να καθήση, όπως άρνήθηκε να του δέσουν τά μανια και να στρωψη τά νώτα προς τό άπόσπασμα. «Ορθός με τό χαρμόγελο στο χέλι, με την εύγενική και περήφανη στάσι του προκάλεσε τό θαυμασμό και αυτόν των έχθρών του. «Στρατιώται, είπε, κάμετε τό καθήκον σας!... Χτυπήστε στην καρδιά, με σεβασθης στο πρόσωπο!...» Κ' άφου είπε αυτά διάταξε ο ίδιος «πιρ»!... Ένα φασοκό φέρετρο, πρόχρημα καμωμένο με παληοσανίδα, δέχτηκε τό πτώμα. Μόλις νύχτισσε, τό άπόσπασμα της έκτελέσεως τό μετέφερε σε μία συνοικιακή έκκλησια, όπου και τό πέταξε μέσα σ' ένα λάκο».

«Σκοπεύσατε στην καρδιά, σεβασθήτε τό πρόσωπο». Ολόκληρος ο Μυράτ ροίκειται μέσα σ' αυτήν την ύπερταύει κραυγή. Είχε κεφαλή ελαφρό, άσυνετο, κίλω; ματιούδοσο, υα καρδιά φιλογεγη και μεγάλη. Ήταν τύπος λίγο θεατρικός με συγχρονως προτιμωμένος με όλη την άδρια και την όρη των Γαλλων Ισποτών.

Ο Μυράτ όσως κ' ο άλλος στρατάρχης του Ναπολέοντος, ο Νεβύ, άντιπαλός του της δοξης και της άντικίας, ύπήρξε άξιος να όνομασθί κ' αύτός «Ανορθός των Άνδρείων».

Αυτή ήταν ή ζωή του γιου τό πτωχού Γαλλου πανδοχέως που έγινε πανένδοξος στρατάρχης της Αύτοκρατορίας, που άπο άλλος στρατιώτης άνέβηκε στο θρόνο του Βασιλέως της Νεαπολεως για να γαρμισθί καποσι στη μεγαλειότερη δυστυχία και να τουφεκισθί στο τέλος άπο τους ίδιους του τους όπληκούς. Άκολούθησε κ' αύτός τον Κυρίο του στην πτώση του.

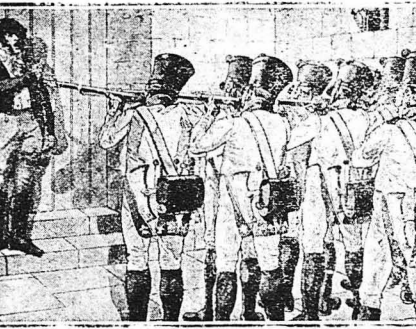
Ο ΜΥΡΑΤ επί κεφαλής του Γαλλικού Ίππικού κατά την θρυλική επέλαση του της μάχης του Έβλω.

ΜΙΑ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Οι άξιοματικοί του Ναπολέοντος έκαναν χρόνια δόξαλαμπα να δουν τις οικογενειακές τους. Μετά την συνθήκη της Λωνεβιλ ο Μυράτ κατάρθως ύστερ' από χρόνια να πάη να διι την μητέρα του και τους δίκους του που ήταν περήφανοι για τη λαμπρή του εξέλιξη.

θαυμασμό και αυτόν των έχθρών του. «Στρατιώται, είπε, κάμετε τό καθήκον σας!... Χτυπήστε στην καρδιά, με σεβασθης στο πρόσωπο!...» Κ' άφου είπε αυτά διάταξε ο ίδιος «πιρ»!... Ένα φασοκό φέρετρο, πρόχρημα καμωμένο με παληοσανίδα, δέχτηκε τό πτώμα. Μόλις νύχτισσε, τό άπόσπασμα της έκτελέσεως τό μετέφερε σε μία συνοικιακή έκκλησια, όπου και τό πέταξε μέσα σ' ένα λάκο».

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΝΟΣ ΓΕΝΝΑΡΙΟΥ. — ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΟΥ ΜΥΡΑΤ.

Άφου ματαίως ο Μυράτ έπείσθησε ν' άνακήση [το βασιλείο του, συνελήφθη από τους έχθρούς του και χωρίς διαδικασίες κατεδικάσθη εις θάνατον. Γενναίος ως την τελευταία του στιγμή, άρνήθηκε να του δέσουν τά μανια και διάταξε μόνος του «Πιρ» στο άπόσπασμα.